

τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐκεῖθεν ἐκόμισεν ἡμῖν ἐντυπώσεις τιὰς περὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν. Κατέρχεται εἰς τὰς λεπτομερείας ἀρχομένη ἀπὸ Παρθενῶνος. Σκότος τότε πολὺ καλύπτει τὴν αἰθουσαν, ὃ δὲ Παρθενὸν διὰ τῆς ἀνω λαυτέρας ἀποτυπῶνται ἐπὶ ἐνὸς ἄβακος. Τοῦτον δὲ διαδέχεται ἄλλο καλλιτέχνημα καὶ τοῦτο πάλιν ἄλλο. Ἡ παρέλασις ὄλων αὐτῶν τῶν εἰκονογραφικῶν ὡς διὰ μαγείας φέροι εἰς τὸν πανοράματιζήν τῆς Καπνικῆρας, τοῦ ὁποῦ σκεδὸν ἀκούονται αἱ φωναὶ του :

— Ὁ Ναπολέων καὶ τὸ κτίσιμο τοῦ Παρθενῶνα.

— Ἡ Ἐλένη τοῦ Μεγαλέου καὶ ἡ δηλοφόνησις τοῦ Ἐκτωρ.

— Ἡ Κωνσταντινούπολι καὶ οἱ ἐργὰ πύργου τῆς Κωνσταντινούπολι ! . . .

Μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἡ φιλόμουσος καὶ λογία κυρία ἐπέβη εἰς τὸ ἐπαγωγὸν αὐτῆς θέμα ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων καὶ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ἰδίᾳ τοῦ γυναικείου φύλου ὅπερ παμπληθὲς συνέχαιρε τὴν τόσον ἐπαξίως τιμήσαν αὐτὸ εὐγενῆ ἀντιπρόσωπόν του.

Ὁ δημοτικώτατος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, ὃ χωλὸς διάβολος Ἐμμανουὴλ Φωτίου μετωνομάσθη Ἐμμανουὴλ Γρίβας, καὶ νὰ παύσων νὰ τὸν ὀνομάζων πλέον Φωτίου, ἀφοῦ εἶναι Γρίβας καὶ μονόπους μάλιστα. Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματός του, ἀνήκοντι αὐτῷ ἐκ συγγενειῶν καὶ θεσσαλικῆς καταγωγῆς, ὑποδύεται εἰς βίον ἐνεργὸν διώκων πλέον πολιτικὸν στάδιον, διότι εἰς τὰς μελλούσας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐκτίθεται, ἴσως ἔχων ἀντίπαλον τὸν κ. Κατσικόπουλον, χωλὸν ἐπίσης, ἀλλ' ἴσως καὶ συνδυαζόμενος μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγυῖας, διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ πράγματος δύο χωλῶν ὑποψηφίων, ἐνῶ συνήθως οἱ Ἕλληνες ὑποψήφιοι ἔχουν περισσότερα ἀπὸ δύο πόδια.

Ἐν τῷ δημοσίῳ γυμναστηρίῳ ὑπεβλήθησαν εἰς προκαταρκτικὰς ἐξετάσεις γυμναστικῆς καὶ μουσικῆς ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Διδασκαλείου, περὶ τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου, ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ, τῶν καθηγητῶν τοῦ Διδασκαλείου καὶ πολλῶν ἄλλων ἄλλων. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λαμπρά. Ἡ ποικιλία τῶν βαδιστικῶν κινήσεων καὶ ἡ πρωτοτυπία συγχρόνως ἦτο ἀξιοθαύμαστος. Ὁ κ. Φωκιανὸς πλέον ἔδρεψεν ἂν ὄχι δάφνας ἀλλὰ ἰδρώτα ἄφθονον καὶ σχεδὸν ἐκρυσολόγησεν. Ὁ ὑπουργὸς ἔμεινε κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Φωκιανοῦ, ὅστις τὸ ἔτος αὐτὸ ἔκαμεν ὅσα δὲν ἔκαμεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη μαζύ. Συγχρόνως καὶ τὰ παιδαγωγικὰ ἄσματα ἦσαν ὠραιότατα, ἰδίᾳ δὲ ἐν κλέφτικον «Μπῆκαν κλέφταις ἔς τὸ μανδρί» ὑψώθη εἰς τὰ οὐράνια τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ὑψωνε συγχρόνως καὶ τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ Διδασκαλείου, ὅθεν ἀφεύκτως θὰ προκύψῃ μεγάλη ἑλληνικὴ μεταβολή. Καλὸν ὅμως θὰ ἦτο ἂν εἰσῆγετο ἡ τετραφωνία.

Καὶ ὅμως ψιθυρίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου προσκαλοῦνται γερμανοὶ διοργανωταὶ τῶν Γυμναστηρίων ! Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θέλομεν ἐπανέλθει.

Τόσας πολλὰς βλακασυχὰς ἐκφράζει καθ' ἑβδομάδα τὸ *Οἰκογολογικὸν Δελτίον τοῦ Αἰῶρος*, ὥστε ἀκριβολογῶν ἕνας τὸ ὀνόμασεν εὐχολόγιον τοῦ παπᾶ Μενελάου.

Τὸν λαμπρόν μας φίλον Λάμπρον Χριστόπουλον τὸν ἐκάμαμεν χθὲς χωρὶς νὰ θέλῃ Χριστόφορον. Καὶ σήμερα τὸν ἐξεκάματομεν.

Ἐλάβομεν καὶ τὴν ἐξῆς σκανδαλώδη ἐπιστολήν :

«Φρονῶ ἀναγκαῖον νὰ γραφῇ ἄρθρον κατὰ τῶν φακλάνων ἐκείνων καὶ φακλανίδων, τῶν διαλεγομένων ἐν ταῖς ἀμαξοστοιχείαις γαλλιστί, περιφρονούντων τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλώσσαν καὶ μάλιστα **κακοῦθως** ἐνώπιον Ἑλλήνων ἀγνοούντων τὴν γλώσσαν ταύτην ἢ κακοῦθεια αὕτη δὲν γίνεταί οὔτε παρὰ Γαλλίδων, οὔτε παρὰ Ἀγγλίδων, οὔτε παρὰ Γερμανίδων».

Ὁ αὐτὸς ἀνταποκριτὴς μᾶς στέλλει ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἐξῆς καραμέλιαν :

Ὁ κ. Α. Γ. ἀπήντησε κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου *φακλάλαν* τινα ἢ *φακλανίδα*, ἀποτεινομένην αὐτῷ γαλλιστί.

Ὁ κ. Α. Γ. δὲν ἀπαντᾷ.

Ἐρωτώμενος δὲ διατί δὲν ἀπαντᾷ λέγει ὅτι *γνωρίζει γα.λ.λ.κᾶ*.

Μία συμβουλή καθ' ἡμέραν.

Τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, αἱ βουλαὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ τὰ δημοτικὰ αἱ τῶν δήμων· κατὰ συνέπειαν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν των σήμερον, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἔκκεντρον, εὐθύνονται καὶ ταῦτα ὅπως ἡ Βουλὴ διὰ τὰς ἀνοησίας τῆς. Καὶ εἶναι καιρὸς, νομίζω, πρὶν φθάσῃ τὸ μαχαίρι στὸ κόκκαλο, νὰ συνέλθωσι, σκεφθῶσι καὶ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου, καθόσον οὐχὶ μόνον πολιτικῆ, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῆ ἕξασπις κρούει τὴν θύραν τοῦ τόπου. Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Φαλῆς.

Η ΦΙΛΙΑ

(Ἐκ τοῦ νεωτάτου συγγράμματος τοῦ
Δὲ Ἀμίκη)

Εἰς τὰς καλὰς μας στιγμὰς ὅταν πᾶσα ἰδέα μᾶς παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν τῆς φύσιν, ἡ λέξις αὕτη *φιλία*, ἀνακαλεῖ σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν μνήμην μας τὰς δυάδας ἐκείνας τῶν περιφῆμων φίλων, οὓς ἡ ἱστορία καὶ ἡ ποίησις ἀναφέρουσιν ὡς παραδείγματα μεγαλοψυχίας εἰς τὸν κόσμον, καὶ αἱ εἰκόνες των διεγείρουσιν ἐντὸς ἡμῶν αἰσθήματα ἀγαθὰ καὶ ὑψηλὰς ἰδέας. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ ἔτη ἐμετρίασαν τὸ πῦρ τῆς καρδίας μας, διατηροῦμεν πάντοτε θερ-

μόν τι αἶσθημα θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀνδρικήν ἀγάπην ψυχῶν διδύμων, αἵτινες ἐζήσαν ἐν μιᾷ μόνη πνοῇ· διότι γνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ φιλία, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐνεργεῖ ἡ ἄμεσος ὀρμὴ τοῦ ἐνστικτοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις ζωοτότεροις αἰσθήμασιν, εἶναι ἡ δυσκολώτερον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συναντωμένη στοργή. Ν' ἀγαπᾷ τις ἕνα ἄνθρωπον οὐδὲν πρὸς αὐτὸν συνδεόμενον ὑπὸ δεσμῶν τοῦ αἵματος, ἔχοντα ὅλα τὰ κοινὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας, ὁ ὁποῖος τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει διὰ τὸν ἕτερον ἢ νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃ τὴν αὐτὴν ἀγάπην, νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὡς ἀγαπᾷται πατὴρ ἢ υἱός, ν' ἀφοσιούται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος μέχρι τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ὑφίσταται ὑπὲρ αὐτοῦ πάσας τὰς θυσίας, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς, εἶναι δι' ἡμᾶς φαινόμενον θαυμάσιον, ἀνεξήγητον, ἀδρότητα ψυχικῶν αἰσθημάτων καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ σπανιωτάτη ἐμφάνισις τοιοῦτου φαινομένου μᾶς φαίνεται μία ἀπὸ τὰς μεγίστας δόξας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ παρηγορούμεθα σκεπτόμενοι ὅτι ἐν τῷ ἀναριθμήτῳ πλήθει, ὑπὲρ τὸ ὅποιον ἐγείρονται κατὰ δυάδας, δίκην θριαμβευτικῶν ἀγαλμάτων, αἱ περικλεεῖς μορφαὶ τῶν ἡρώων τῆς φιλίας, μυριοὶ ἄλλοι παρῆλθον καὶ παρέρχονται διηκεκῶς ἄγνωστοι, ἀλλ' οὐχ ἥττον μεγάλοι ἐκείνων οὐδ' ὁ κόσμος θαυμάζει: ὄντα ριφθέντα κατὰ σύμπτωσιν τὸ μὲν παρὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὁποῖα συμβαδίζουσι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, χειροκρατούμενα, ἀχώριστα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, οἰοῦναι συνδεδεμένα ὑπὸ ὄρκου ἢ συγγενείας τινος μυστηριώδους· νεανίαι, οἱ ὁποῖοι θνήσκουσιν ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν ἢ ὑπὸ τὰ ὕδατα ἐναγκαλιζόμενοι τὸ πτώμα ἐνὸς ἀδελφοῦ τῆς ἐκλογῆς των, ὃν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι· πατέρες οἰκογενειῶν περισυνάζοντες καὶ διατηροῦντες ὡς ἴδιον ἐαυτῶν αἷμα, μετ' ὑπερτάτων θυσιῶν τὰ ὄργανά τοῦ ἀπολεσθέντος φίλου των· ἄνθρωποι εὐδαίμονες οἱ

ὁποῖοι ἐκθέτουσι τὴν ζωὴν των παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ψυχορραγούντος φίλου, ἀμέριμοι πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην των, κωφοὶ πρὸς πᾶσαν παράκλησιν, ἡρωϊκῶς ἐπίμονοι ἐν τῇ ἀφοσιώσει των μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς· ὁδοιποροὶ ἀποκαμόντες ἤδη, οἱ ὁποῖοι ἐπαναρχίζουν μίαν ἀτέρμονα πορείαν, ἐν μέσῳ κακουχιῶν καὶ φρικτῶν κινδύνων, διὰ μέσου τῶν χιόνων καὶ τῶν δασῶν χωρῶν ἀτελευτήτων καὶ ἀγνώστων, ἵν' ἀνεύρωσι τὸν ἀποπλανηθέντα ἐταῖρον, οὗ ἡ ἀνάμνησις ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς σιδηρᾶς των καρδίας στεναγμούς παιδῶν καὶ προσευχὰς ἁγίων. Ἐν μόνον τοιοῦτον παράδειγμα περιερχόμενον ἐκάστοτε εἰς γυνῶσιν μας, μᾶς κάμνει νὰ λησμονώμεν χιλιάς κακουργίας τοῦ ἡμετέρου γένους, καὶ παρουσιάζει ὡς τι ἀληθές καὶ πραγματικὸν εἰς τὴν λατρείαν μας τὴν φιλίαν ἐκείνην, ἣν ὄνειρευόμεθα κατὰ τοὺς ἐφηβικοὺς ἡμῶν ἐνθουσιασμούς: τὴν φιλίαν τῶν μεγάλων ψυχῶν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἣτις διέρχεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ὡραία ὡς θεὰ καὶ γλυκεία ὡς μήτηρ, χαρίζουσα παρηγορίαν καὶ χαρὰν, ἐνῶ εἰς τὴν διάβασίν της ἀνθοῦσιν αἱ εὐγενέστεραι ἀρεταὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

*

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ φιλία, περὶ τῆς ὁποίας προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν· αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὸ ἔπος.

*

Ὅτ' ἀπραγματευθῶμεν τὴν πτωχὴν ἐκείνην φιλίαν τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀβέβαιον ὡς ὁ χρόνος, ἄστατον ὡς ὁ ἀῆρ, βραχνιζομένην συνεχῶς ὑπὸ μυριῶν καὶ ἀθλιῶν παθῶν, σήμερον τρυφερὰν καὶ ἀδρόφρονα, αὖριον ἀγανακτοῦσαν καὶ ἐκδικητικὴν, κάποτε γυνναίαν, πολὺ συχνὰ μικροπρεπῆ, πάντοτε σχεδὸν ἑλαφρὰν, οὐχὶ σπανίως

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 454)

Τὴν νύκτα ἡ Ἐριέττη δὲν ἐκοιμήθη σκεπτομένη πλέον ἢ ἄλλοτε τὸν Λυκογιάννην. Ἀλλ' αἱ σκέψεις της δὲν ἦσαν πλέον αἱ αὐταί. Ἦδη ἔβλεπε τὸν σωτήρᾳ της ἀπολέσαντα τὸ γόητρόν του, μὴ ἔχοντα τὴν ἀκτινοβολίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ ἥρωσ ἐπεσεν ἐκ τοῦ ὑποβάθρου του καὶ ἔκειτο ἐν τῷ βορβόρῳ.

Ὡ! πόσον ἀνεμιμνήσκετο ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ φυτεῖᾳ τῶν ζυγιῶν! . . . Εἶχε ριφθῆ ἐπ' αὐτῆς ὡς θηρίον, τὴν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του. Ἐπάρχει ὁμοιότης ἐν τῇ κτηνωδίᾳ, ἀλλ' οἴμοι! ἐκείνη τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα Βαγιγιάν ἐγενετο θύμα ἤτο ἀκόμη μεγαλειότερα.

Προηγουμένως ἐθεώρει ἄδικον τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἔσχε τὸ θράσος νὰ μαστιγώσῃ τὸν σωτήρᾳ της, τὸν φίλον της· ἤδη ὁ Ραοὺλ εἶχε δίκαιον, ἔπραξε τὸ καθήκον του,

προστατεύσας τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἀπαλλάξας αὐτὴν φρικτῶν περιπτώξεως.

Ἄ! πόσον ἐλυπεῖτο, πόσον μετεμέλετο ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τοσοῦτον, τοσοῦτῳ ζωηρὸν δεῖξασα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄθλιον τοῦτον Λυκογιάννην, τὸ θηρίον τοῦτο, τὸ κτήνος τοῦτο! Ἦθελε νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὤφειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν. Καὶ ὅμως πρὸς στιγμὴν τῇ ἐφαίνετο, ἐνόσῳ ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ πικραῖα, ὅτι ἤθελεν εἶσθε προτιμότερον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ βράραθρον παρὰ νὰ ἐσώζετο ὑπ' αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ἐγνώσθη, ἐν τῷ πύργῳ ὅτι μάτην ἀνηρευνῆθη ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννας δὲν ἀνευρέθη.

Ἄκουτες ἠναγκάσθησαν νὰ παύσωσι τὰς ἐρεύνας, πρὶν τὰς καλοαρχίσωσιν ἀκόμη, ὄντες σχεδὸν βέβαιοι περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς αὐτῶν.

Ὁ Φροῦ εἶχε πλημμυρήσει καὶ μεταμορφωθῆ εἰς χεῖμαρρον· πάντων τῶν ὑδροφρακτῶν ἀνοιχθέντων, εἶχον πεισθῆ ὅτι τὸ πτώμα παρεσύρθη πιθανῶς μέχρι τοῦ Σηκουάνα.

Ἀυθήμερον τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ἡ κυρία Λεσιμαίτζ ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμάξης. Ἡ Ἐριέττη ἀδιαθετοῦσα δὲν συνώδευσε τὴν μετέρα της. Μετὰ εἰκοσιτετάρωρον ἀπνίαν, ἤσθάνετο ἐαυτὴν ἀποκαμωμένην, ἐν χαυνώσει καὶ εἶχε καὶ ὀλίγην ἡμικρανίαν.

Ἡ βαρόννη μετέβαινε παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν, ὅστις θὰ

δεύσιν, κρινομένην ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὸ ἑκατὸν τρόπους, μεταχειριζομένην πρὸς ἑκατὸν σκοποὺς, ποτὲ μὲν λαμβανομένην ἐπὶ χλεύῃ, ἄλλοτε ἐπὶ σοβαρότητι, ποτὲ μὲν ἀποθουμένην, ἄλλοτε μετὰ στοργῆς ἐπιζητουμένην, ἄλλεπαλλήλως παραχωρομένην, ἀφαιρουμένην ἐκ νέου, ἄρνούμενην, χαριζομένην, κατασπαταλωμένην, ἱκετευομένην, κατὰ τὰς διαθέσεις μας, τὰς ἀνάγκας μας, τὰς ἰδιοτροπίας μας· ἀπειροποικίλον ὡς ὁ ἔρωσ, καὶ σύνθετον, βαθεῖαν, θαυμασίαν ὅσον αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου ἢ καρδία. Καὶ οὕτω θεωροῦμεν ὡς φίλους ὄχι μόνον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀξίζουσιν, ἀλλὰ πάντας εἰς ὅσους συνήθως δίδομεν τὸ ὄνομα αὐτὸ, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων διατηροῦμεν τὸ πρόσχημα φιλίας, ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν προσώπων τῶν κατὰ βῆθος ἢ κατ' ἐπιφάνειαν γνωριζομένων, ἀγαπωμένων, φθονουμένων, ζηλευομένων, δυσαρέστων, μυσαρῶν, συμπαθῶν, ἀμεριμνῶν, χαϊδευομένων, ἀποφευγομένων, πλησίον ἢ ἀπομακρυσμένων, βλεπομένων καθ' ἡμέραν ἢ ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, γνωστῶν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἢ ἀπὸ τῆς χθὲς, συνδεδεμένων πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ἑκατὸν διαφορῶν δεσμῶν, μὲ ἑκατὸν διαφοροὺς τρόπους· περὶ ἑκάστου τῶν ὁποίων λέγομεν ἀδιαφόρος, χωρὶς νὰ ζυγίσωμεν τὴν λέξιν· Εἶνε εἷς φίλος μου. Εἶνε οὗτοι οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους θὰ πειραθῶμεν ν' ἀναλύσωμεν καὶ νὰ ζωγραφίσωμεν. Δὲν εἶνε ὅλοι ποιητικοὶ, καὶ ἴσως μετὰ τῶν οὐδ' εἰς ὑπάρχει ἡρωϊκός. Ἄλλ' ἡ μελέτη τῶν δὲν εἶνε ἥττον ὠφέλιμος τῆς τῶν Πυλαδῶν καὶ Ὀρεστῶν. Διότι, ἐπὶ τέλους, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ ἰδέα ἢν ἔχομεν περὶ τῆς φιλίας τῶν, αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν· κόσμος μικρὸς δὲν ἔχομεν ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ ὑπὸ τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἀκούομεν ὅλας τὰς φωνὰς καὶ βλέπομεν ὅλας τὰς ἀπόψεις· οἱ ὀλίγοι ἀνθρώποι, οἱ ὑπὸ τῆς τύχης ἐντεταλμένοι ν' ἀντιπροσωπεύωσι περὶ τῶν ἡμῶν τὴν ἀπειρον ἀνθρωπότητα, αἱ πρῶται καὶ μόναι γνωσταὶ ὄψεις τοῦ ἀπειραριθμοῦ πλήθους, ἐκεῖσε τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο βλέπομεν ἢ θάλασσαν

φαιάν καὶ μελαγχολικὴν ἀπὸ μορφᾶς χωρὶς βλέμμα καὶ χωρὶς ὄνομα.

Ἐκαστος αὐτῶν εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ τύπος μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων ἀναριθμητῶν τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὴν μαθαίνουσαν παρ' αὐτῶν μετ' αὐτῶν ἀποκτῶμεν τὴν πείραν τῆς ζωῆς· ἀπ' αὐτῶν κρίνομεν τὸ εἶδός μας· ὅλαι σχεδὸν αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ θλίψεις τοῦ κοινοῦ βίου μας πρό-έρχονται ἀπὸ τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν· εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅταν ἡμεθα εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτοῦ· μισοῦμεν τὸν κόσμον ὅταν αὐτοὶ μᾶς γίνονται μισητοί· πρὸς αὐτοὺς ἐκφράζομεν μέγα μέρος τῶν ἰδεῶν μας, καὶ πολλαὶ τῶν ἰδεῶν μας ἀναφύονται ἀπὸ τοῦ σπόρου τῶν λόγων τῶν· πολλὰς ἀπὸ τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἡμῶν ιδιότητας δὲν τὰς ἀναπτύσσομεν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναπτύξωμεν ἢ ἐν τῇ συντροφίᾳ τῶν ἀκα· θέλωμεν ἐπιζητοῦμεν τὸ μειδιάμα τῶν ὅταν ἡ τύχη μᾶς προσημεδιά, ζητοῦμεν τὴν χεῖρά τῶν ὅταν ἡ συμφορὰ μᾶς πλήττη, καὶ εἴτε πεφνησιμένοι εἴτε ἀφανεῖς εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον, οἱ καλλίτεροι κριταὶ μας, οἱ ἀκριβέστεροι ἠθικοὶ ζωγράφοι, οἱ ἀξιοπρεπέστεροι βιογράφοι μας, εἶνε αὐτοί. Ἐν τῇ οἰκίᾳ μας, ἐπὶ τὰ βήματά μας, εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, εἰς τὰς μελέτας, εἰς τὰς ἀναγνώσεις, εἰς τὰ ὄνειρά μας, πανταχοῦ καὶ ἐν παντὶ πράγματι τοὺς συναντῶμεν καὶ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ συναναστραφῶμεν μετ' αὐτῶν, νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν, νὰ τοὺς ἐμβαθύνωμεν, νὰ τοὺς κρίνωμεν, νὰ διαλεχθῶμεν περὶ αὐτῶν, νὰ τοὺς ὠφελιμοποιήσωμεν νὰ τοὺς ὑπηρετήσωμεν. Οὗτοι εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν πράξεών μας. Καὶ μελετῶντες αὐτοὺς, μελετῶμεν τὴν κοινωνίαν, τοὺς καιροὺς μας, τὸν τόπον μας, ὅλα τὰ πάθη μας καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς.

A. Γ. Η.

εἶχε λάβει τὴν πρῶταν ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς προχωρήσεως τῶν Πρώσων· ἠλπίζετο εἰσεῖτι ὅτι δὲν θὰ κατῶρθον νὰ διέλθωσι τὰ στενὰ τῶν Βοσγίων.

Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσιν ἂν τὸ διαμέρισμα ἐπέδραμον οἱ πολέμιοι, ἂν ἡ κυρία Δεσιμαίζ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐμελλον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ Βωκοῦρ καθ' ὃν χρόνον ὁ κύριος Βιολαῖν καὶ ἡ Σωσσάνη θ' ἀπεμακρύνοντο ὁμοίως ἀπὸ τὴν Ἀρεβίλλην, οὗτοι μὲν ἵνα μεταβῶσιν εἰς Βρεττανίαν, ἡ βαρὴννη δὲ ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς οἰκογενείας Μωριέννης. Ἀπὸ ὁκτὼ ἡμερῶν ἡ κυρία Δεσιμαίζ καὶ ἡ Ἐριέττη εἶχον εὖρει πολλὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα καὶ αἱ νεάνιδες ἐπέμενον ὅπως ἡ βαρὴννη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ἔλθωσι πρὸς ἐντάμωσίν τῶν ἐν τινὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πυρρηναίων.

Θὰ ἀπερασίετο δὲ παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν ἂν ὤφειλον ν' ἀναχωρήσουν ἢ νὰ μένουν. Τοῦτο ἐξηρτάτο ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἔμελλε νὰ δώσῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου τῆς Ἀρεβίλλης.

Ἡ Ἐριέττη ἦτο μόνη ἐν τῷ πύργῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τινος καθέκλας, ἔχουσα τὴν περιαλγῆ κεφαλὴν τῆς ἀνεστραμμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς. Αὕτη ἐσκέπτετο.

Παρευθὺς κρότος ἀκουσθεὶς εἰς τὸν εὐρὺν διάδρομον ἐφείλκεσε τὴν προσοχὴν τῆς. Μίχ θύρα ἀνοιξε καὶ ἐκλείσει. Ποῖος ἦτον;

Ἡ νεᾶνις ἔμελλε νὰ σηκωθῆ νὰ δῆ, ὅτε, τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἀνοιχθείσης ἀποτόμως, εἶδε τὸν Λυκογιάννην ὄρθον ἔμπροσθέν τῆς.

Ἡ Ἐριέττη ἀνεπήδησεν ἐκβαλοῦσα κραυγὴν φρίκης, ἢν δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ. Ἡθέλησε νὰ διευθυνθῆ εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα κράξῃ βοήθειαν, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, μαρτυρῶν τὴν πρόθεσίν τῆς, τὴν ἐμπόδισε παρεμβὰς μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἐριέττη ἀπεμακρύνθη ἐντρομος· μάτην ἐζήτησε νὰ κραυγάσῃ, ἢ συγκίνησῃ, ὁ τρόμος ἐκράτουν τοὺς φθόγγους ἐν τῷ λάρυγγί τῆς.

Ὁ ἄγριος ἦτο ἤδη σκυθρωπός, ὅτε εἰσῆλθεν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του βλέποντος τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν νεάνίδα, ἔλαβεν ἐκφρασίαν ὀδυνηράν.

Ἡ Ἐριέττη ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ριπτόμενον ἐπ' αὐτῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅτε ὁ Λυκογιάννης προχωρήσας βραδέως μετὰ κεφαλῆς κεκλιμένης ἐγονυπέτησεν.

Ἡ νεᾶνις ὀλίγῳ ἀναθαρρήσασα ἤρχισε νὰ τὸν ἀτενίζῃ μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ Λυκογιάννης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον, εὐρεθέντα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννας.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς νεάνιδος ἀναγνωρισάσης τὰ δύο ταῦτα